

børn og unge. Det betyder rimelige økonomiske forhold for familierne, ordentlige fritids- og pasningstilbud og en folkeskole med ressourcer til at tage sig af alle børn. Endelig kræver det ungdomsuddannelser og et arbejdsmarked, hvor der er plads til alle, og det er netop her, vi er fremme ved noget af det centrale i besvarelsen af anden del af debattens spørgsmål: Hvordan undgår vi, at de unge førstegangskriminelle udvikler sig i en kriminel retning?

Det er meget vanskeligt at finde holdbare løsninger på det problem i dette samfund. Økonomisk krise, arbejdsløshed, social opløsning og holdningsmæssig rodløshed kendetegner faktisk det kapitalistiske samfund, vi lever i.

Og den borgerlige fløjs forslag om blot at lægge mere på straffene er i virkeligheden et udtryk for en total afmagt over for den kapitalistiske markedskværn, der kører derudad og bare spytter de måske ikkeegnede ud, når de ikke lige passer ind i systemet. Når så disse tragiske ungdomsskæbner, hvis livsgrundlag bliver stadig smallere, lukker frustrationerne ud i grusom og meningsløs vold, så vanker der straf, ekstra straf og mere fængsel. Nu er jeg godt klar over, at en sådan kritik lægger op til den evindelige sang om, at venstrefløjens altid vil skyde den enkeltes ansvar over på samfundet, men sådan hænger det naturligvis ikke sammen.

Selvfulgelig er den enkelte ansvarlig for sine handlinger, men disse handlinger foretages ikke ud i den blå luft, for de hænger sammen med det samfund, de finder sted i. Og netop derfor kan de ansvarlige i samfundet, magthaverne, politikerne og andre, som i praksis er med til at lægge rammerne for, hvordan samfundet fungerer, ikke smøre ansvaret for de handlinger af på den enkelte ungdomskriminelle og tro, at blot der straffes, så skabes der retfærdighed. Det gør der ikke. Det bliver aldrig retfærdigt. Det bliver aldrig til retfærdighed. Det bliver ynkelighed, magtesløshed og i yderste konsekvens ligegyldighed over for befolkningen, ofre såvel som voldsmænd.

Vi går bestemt ind for, at samfundet skal sætte rammer for, hvordan den enkelte skal handle, og at overtrædelse af disse rammer skal mødes af en sanktion. Med hensyn til førstegangskriminelle er det vores opfattelse, at netop over for denne gruppe er det vigtigt, at der sættes ind på den måde, som gør, at de pågældende på den ene side forstår, at de har overtrådt rammerne, og på den anden side ikke udstødes, så de kan forblive en del af det fællesskab, vi alle sammen tilhører.

Jeg behøver ikke at uddybe, at vi er imod blot at forøge strafferammen. I stedet skal der udvikles en kriminalpolitik, som netop for de unge bygger på samfundstjeneste, konfliktløsninger og målrettet resocialisering. Det er disse tre grundelementer, som efter Enhedslistens opfattelse skal udgøre rammerne i en strategi for at holde førstegangskriminelle væk fra den kriminelle løbebane. Men denne strategi bliver kun lappeløsninger, så længe arbejdsløsheden og det kapitalistiske system udgør samfundsgrundlaget, og derfor må den udstødning af samfundet, som ikke mindst de unge oplever, opføre.

Når der ikke er arbejde eller uddannelsespladser nok, når de sociale sikkerhedsnet udhules, når stive systemer sætter grænser for friske initiativer til at gøre noget positivt og uden et andet ben i kriminalpolitikken og en åbning af samfundet for ungdommen, vil vi humpe videre, og utrygheden hos den sidste tredjedel af danskerne fra Jyllands-Postens undersøgelse vil ikke blive mindre, men vokse til uhyggelige højder, hvor selvtægt og hævn bliver det næste og sidste skridt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi kunne hurtigt blive enige om, at det er ikke sundt for unge mennesker at komme i fængsel. Det skal der slet ikke være tvivl om, og jeg tror ikke, at det er sundt. Men på den anden side set har vi jo altså kriminelle i det her samfund, som laver så grov kriminalitet, at det efter Fremskridtspartiets opfattelse er nødvendigt, at de for en periode bliver afsondret og får lov til at sidde og svale lidt af.

Når en eller anden fuldstændig tosset desperado går amok i et voldsorgie og overfalder andre mennesker, er det nødvendigt, at vedkommende bliver sat til afkøling for en periode. Hvor lang den periode skal være, kan man diskutere, men det er sandelig nødvendigt i visse tilfælde og ikke mindst af hensyn til ofrene og til de øvrige borgere i dette land, at man for en periode i hvert fald kan få lov til at slippe for den, der går fuldstændig amok og laver helt hensynsløse voldsgerninger og lignende. Derfor er det i hvert fald ikke Fremskridtspartiets opfattelse, at hr. Bruno Jerup har ret i det, han siger om, at vi skal lade være med at udstøde nogen. Vi skal lade være med at afsondre nogen, men det kan være nødvendigt for kortere perioder, at nogle får lov til at komme ind og svale lidt af.